

Lam og Lovinde.

Baudeville-Bagatelle af L. Thiboust, bearbeidet af A. Necke; Musikken componeret af Georg Lumbye.

(Opført første Gang paa Folketeatret d. 23de Marts 1865.)

Personerne:

Paul Clapier, ministeriel Embedsmand Hr. Madsen.
Madeleine, hans Kone Fru Necke.

En lille ret elegant Sal med Dor i Baggrundens og Sidedøre paa 2den Coulisse. Foran til venstre en Kamin med Uhr paa. Egeoverfor til højre en lille Secretair. Foran Kaminen en Kanapee; nærværd den en Pouf. Paa hver Side af Hoveddøren en Comode, paa dem en japanesisk Vase. Stole og Lænestole.

1ste Scene.

Clapier, alene.

Når Trapptet gaaer op, aabnes Doren til venstre og Clapier viser sig i Morgenstue og Kroie med et Sitterstolde om Hovedet. (Sl. slæss 8.) Nei, den Rolighed dræber mig — Men det kan jeg Altsammen takke min Ven Berlurot for. Jeg sagde til ham — „Man har foreslaaet mig en ung Pige med 80,000 — hvad siger Du til det?“ „Tag hende, min Ven, — svarede han — tag hende med „Kysshaand“ — og jeg tog hende. Jo det var et godt Raad. Og det er ikke for det — min Kone er ikke ilde — De skal strax faae hende at see — hun er endogsaa meget net. Når De f. Ex. møder hende paa Gaden, er jeg vis paa De vil sige: Død og Pine — det var en Kone der var værdt at eie! — Nei — nei, hun mangler Charakter, Liv, Gut — fort sagt, jeg har giftet mig med et Haar — det er Saagen — og hele Ulykken er, det kan ikke gjøres om. Nei saa priser jeg mine Benner — de næsies med Kjærestester — Der er nu (sætter sig, — fortrolig til Publikum) Dubouchet — han har en Veninde, der hedder Malvina; hun er nydelig, hun har Følelse, hun er poetisk og svær-

merisk — og Topinards Kjæreste, Caroline — flot, hun øser Penge ud med begge Hænder; og fiffig er hun, med Kjole, der slæber efter hende, en lille Hat ned paa Næsen og Mantille med Angora-Dvaster ned ad Ryggen — og endelig Gustavs Adele, fruysende af Skinsyge, hestig og glødende — Aah hvor Gustav maa være lykkelig — Seer sig om og gaaer hen og sætter sig ved Secretairen.) Jeg er ene — jeg vil gesvindt føie et nyt Kapitel til min Dagbog (tager en Nogle op af sin Komme, aabner Secretairen og sætter sig til at skrive, medens han siger) Gudbevares; hvilken Tilværelse. Ingen Passioner — kun en respectabel Kjed somhed — en Søe uden Bølgeslag! Af, mit Kongerige for en Storm! Om 2 Minutter vil min Kone være her — stiirlig og slifket — og hun vil sige: „Godmorgen min Ven! Godmorgen min elskeelige Basse! Har Du sovet godt? Vil Du spise Frokost?“ See saadan er det nu gaaet i 3 Maaneder. Det er et Helvede — Luft, Luft! (han lægger hurtigt Manuscriptet ind og laafer af. Madeleine kommer ind fra Venstre.)

2den Scene.

Madeleine. Clapier.

Madeleine (i Morgencostume.) Godmorgen min Ven!
Clapier (afside.) Hvad sagde jeg?
Madeleine. Godmorgen min elskeelige Basse! (hun hyder ham sin Pande til Kys.) Har Du sovet godt? Vil Du spise Frokost?

Clapier (afslades.) Der har vi den
— hele Ramsen.

Madeleine. Hvem skal idag dække
Bord for lille Polle? Det skal hans
egen lille Madeleine!

Clapier. Hvor er Pigen?

Madeleine. Jeg har givet hende
Løv at gaae ud idag.

Clapier. Det skal Du ikke have
Tak for (staaer op.)

Madeleine (blidt.) Er min Bassé
bange for at han ikke skal blive godt
passet? Du kan være rolig, Alt er
parat — En fortinlig Cotelet, øgte
Schweizer-Ost og en god Flaske St.
Julien. Er saa Barnet fornøjet?

(Gaaer lidt ud til højre.)
Clapier (ene.) Saadan gaaer det
i et Kjørevæk i 3 Maaneder — Nei
det maa have en Ende.

Madeleine (bringer et lille dækket Bord ind
som hun sætter til højre ved Secretairen.) Seer Du
— der er Frokosten.

Clapier (gaaer hen til Bordet og udbryder)
Hvad — skal det være Coteletter?

Madeleine. Ja, min Ven — Du
holder jo meest af dem saftige.

Clapier. Saftige — ja men de
ere jo raae. Troer Du jeg spiser raat
Kjød som Jaguaren i den zoologiske
Have?

Madeleine. Godt, min Ven —
jeg skal sætte dem lidt over Ilden
medens Du klæder Dig paa.

Clapier. Ja det er sandt, jeg skal
ind at klæde mig paa.

Madeleine. Og Du kan være
rolig — Polle skal ikke komme forsildig
paa Contoiret — Coteletten skal være
istand til Bassen kommer igjen.

Clapier. Nei, det er for galt!
(Han gaaer ud til venstre.)

3die Scene.

Madeleine, alene.

(Hon seer efter om han er gaet — tager saa en Nøgle
frem af sin Lomme, og lutter hurtigt Secretairen op,
hvoraf hun tager Mandens Dagbog frem.) Jeg maa
dog see om Cavaleren har føjet noget
Mere til i sin Dagbog — (blader i den)
Malvina — Caroline — Adèle — det

kjender vi. — Her kommer noget Nytt
(leser.) Den 18de Januar. Gid Fan-
den havde Berlurot, der raadede mig
til at gifte mig (taler.) Yderst smigrende
(leser.) Madeleine mangler Character, —
Liv, Fut; min Tilværelse er en Søe
uden Bølgeslag — jeg kjeder mig som
en Brødførpe, der ligger bag en Drag-
kiste (taler.) Herregud, og jeg som holdt
saal meget af det Uhyre (lægger Dagbogen
ind, lutter af og glemmer Nøglen.) Naa saa Du
sværmer for sentimental, flotte, skin-
syge og lidenskabelige Kvinder — godt
— Du skal faae dem, Sardanapal!
— Din Cotelette er raa — den skal
blive stegt — det kan Du stole paa,
min Ven! Vent bare lidt (hun sætter Cote-
letten ind i Kaminen.) Du vil have Bølge-
slag — Godt — Du skal haade faae
Lyn og Torden! (hun sætter sig paa Canapeen.)

4de Scene.

Madeleine, Clapier kommer paaskædt ind.

Clapier (til publicum.) Chemisen laa
stroget, Vermeknapperne var sat i —
Støllerne børstede — Gudbevares! —
Ty, hvad er det? Her lugter jo brændt!
(sætter sig tilbords.) Naa — det var de
Coteletter.

Madeleine (staaer op og bringer den paa
en stor Gaffel.) Værsaagd, min Ven.

Clapier. Hvad skal det betyde?

Madeleine. Jeg har bare brunet
dem lidt.

Clapier. Brunet dem — det er
jo Kul, Cokes —

Madeleine (antager successive- en poetisk
Tone, medens hun stædig holder Gafflen med Coteletten.)
Ja — Herregud — hvad skal man
sige til det? Livet er en Prøvetid. —
(Clapier hører Hovedet.) Hjælpen er blaau —
Skoven grøn — Verden deiligt — Fug-
lene synge quirrevit, quirrevit.

Clapier (afslades.) Hvad gaaer der
af hende?

Madeleine. Paul — siig mig —
Troer Du paa Sjælevandringen?

Clapier (afslades.) Hvad flettes hende!
(højt) Hør, læg dog den Gaffel fra Dig.

Madeleine (enthousiastisk.) Nei, Du

troer paa Sjælenes Paradiis — Ah, hvor skjønt — som en hvidlig Nog, en Damp, at flyve bort med Svalen — fri for jordisk Prosa at svinge sig mod Skyen og synde quirrevit, quirrevit.

Clapier (afslades.) Men hvor i Al-verden er hun bleven saa forskruet?

Madeleine. Paul!

Clapier (afslad med at putte et Stykke Øst i Munden.) Hvad er det?

Madeleine (sætter sig paa Canapeen.) Kom lidt hen til mig.

Clapier (lyrer.) Her er jeg, min Pige! (afslades.) Det gaaer ikke naturligt til.

Madeleine. Ja saadan. Lad mig hvile mit Hoved ved dit Bryst og tælle dit Hjertes Slag. Husker Du de 8 Dage vi tilbragte i Dieppe?

Clapier. Javist gjør jeg.

Madeleine. Husker Du Seiltouren?

Clapier. Da jeg blev føsyg — Javel — men hvorfor?

Madeleine. Det dybe Hav — det umaadelige Hav — (synger.)

Stolte Hav, violblaas Sø!
End jeg stander paa din Bred
Medens Dagens lyse Genier døe,
Henad Bolgen Snekkens gled.
En Normann, saa ung og kjæt,
Stod og vinkel' mig paa Dæk,
Jeg mig drømte i hans Arm,
Men blev væklet af Bølgelarm.

Søde Minde, da jeg foer
Ud hvor Havets Hærsker boer.
Grant derude i det dybe Blaa
Jeg den sjømøne Havmand saae.
„Kom“, han hvidsked, „kom min Brud“,
— Du af Drømmen rev mig ud —
Alt jeg hyled' i hans Favn,
Evigt, evigt er nu mit Savn!

(stifter Tone.) Hør siig mig min Ven, hvis Du mister mig, vil Du saa gifte Dig igjen?

Clapier (afslades, idet han reiser sig.) Hens des Conversation er noget springende, (sot.) Det er Noget man ikke gjerne taler om, Du.

Madeleine (reiser sig.) Naa — lige meget — Du veed jeg har mine Sager i Orden (sætter sig i Lænestolen ved Bordet — han

tager Pouffen og sætter sig hos hende.) — Ja see engang — see min Huusholdningsbog — Ah — Du kan rolig læse den — tag den! (hun tager den op af Commen og rætter ham den.)

Clapier (tager den.) Men hvorfor! Jeg veed jo Du er en god Huushol-derske — ja næsten altfor god.

Madeleine. Læs! — Jeg vil Du skal.

Clapier (reiser sig.) Ja det er en an-den Sag.

Madeleine. Læs, min Ven.

Clapier (læser.) Den 5te. Et Bundt Radiser — Den 6te. En Gaas — Den 7de. En Hest — (ubryder.) Hvad, en Hest?

Madeleine. Ja! En Englænder — en Fuldblods, min Ven! Bliv ved!

Clapier. Den 8de. Peber, Ridel-pidst, Dame-Sadel og Bidsel — Sa-del og Bidsel!

Madeleine. Skulde jeg maa ske ride som i Circus, uden Sadel og Bidsel?

Clapier (taster Vogen.) For Polker, Du skal slet ikke ride!

Madeleine. Jo jeg vil leve mun-tert, Livet er saa kert (staaer op.) Glim-rende Fester, brusende Musik, blændende Lys — Mye Kjoler, Smykker og Dia-manter — Bent, ja vent!

(hun aabner Comoden tilhøire.)

Clapier (afslades.) Jeg forstaaer ikke et Ord! (sær paa hende.) Hvad er det, hvad?

Madeleine (træffer esterhaanden de følgende Sager frem.) See her! Det er en Hat! (sætter den paa.)

Clapier. Det er jo en græsselig Hat — som Damerne paa bal Mabille bruge dem.

Madeleine. Her er Ridepidstken og her er poudre de riz.

Clapier. Tænk, hun puddrer sig.

Madeleine. Bær rolig! Jeg har taget det Alt paa Credit. (See her er min Jakke! Bent, lad mig prove den) (hun træffer den paa.)

Clapier. Men det er jo Galstak.

Madeleine (afslades.) Nr. 2 — det var den Flotte. Jo jeg skal give Dig den Flotte, kan Du troe.

Clapier. Madeleine! Jeg opponerer — hører Du — jeg opnorer.

Madeleine. Hør, min Bedste! Et Ord saa godt som ti! Gener mig ikke.

Clapier (affides). Saa jeg generer!

Madeleine. Aah — de Modehandlerinder, de Modehandlerinder — de vil nu gjøre Alt efter deres eget Hoved. Saa, nu er jeg flot (hun sætter Sombreraen paa Snur og smelber med Pibsten).

Clapier. Flot! Nei, min Kone maa være forbryttet.

Madeleine (synger).

Er nu en Cabriolet kun vor
Med twende flyvende Fuxer for,
Vi gi'er os paa Bei,
Med samt en Jockey —
Men Tømmerne tager jeg —
Det gaaer i flyvende Galop
Først til Boulogneskoven op,
Saa knalde vi, saa kære vi
Selv Keiserinden forbi.
Du giver Frolof, og jeg er Gæst —
En Tour paa Søen vi ta'er dernæst —
Vi roe og seile, som vi kan bedst,
Jeg lover Dig — jeg skal nok gjøre Blæst!

Nu Solen daler, og Dagen dør,
Men ei mit straalende Stads-Humeur.

Jeg siger: Bee bee
En lille Diner
Du gi'er i måison dorée.
Vi flyve gjennem Krat og Bust.
Ja, Du skal marke, jeg er Kudst,
Dg vælter jeg Dig lidt min Ven,
Saa reiser Du Dig ijjen. —
Dg har saa ikke min raske Gut
Sin Middagsinvitation fortrudt,
Champagnen knalder da til Salut.
See det kan man kalde for Liv og for Gut.

Dg troer Du dermed det er forbi,
Saa troer Du feil — nu begynder vi —

Du siger med Smil:

„Hvor Du er gentil
Nu skal vi hen paa Mabille!“
Dg jeg, jeg sværer: „Top lad gaae!“
Der skal jeg mine Holder slaae!
Jeg skyder, spiller Billard,
Bouket i Haanden jeg har.
Jeg danser hele den Nat saa lang
Gjør Pirouetter og Battements —
Siig har Du Noget imod engang
Imellem jeg danser en lille Cancan?
(hun danser til Ømtværet — Clapier vil stoppe hende).

Clapier (bryder ud). Det er nok —
det er nok — læg den fra Dig (han tager Pibsten).

Madeleine. Hvad behager?

Clapier. Maa jeg bede Dig tage Hatten af.

Madeleine. Nør mig ikke.

Clapier. Hatten af!

Madeleine (striger idet hun gaaer over til-haire). Han løster Haanden mod mig (rækker) O gud min Moder var her!

Clapier. Saa Du kalder paa din Moder! Har Du glemt, at Du har lovet at adlyde mig.

Madeleine (gaaer bagom tilvenstre). Jeg? Aldrig i Verden!

Clapier. Hvad siger Du! Har ikke Presten sagt, at Kvinden skal være sin Mand underdanig?

Madeleine. Jo, det sagde Presten, men jeg svarede ikke Ja, jeg stod og pillede paa Brudezløret imedens og tænkte, det skal jeg dog ikke have Noget af.

Clapier. Ja gjør som Du vil, jeg betaler ikke — jeg har ingen Penge.

Madeleine. Saa — Du har ikke 6000 paa Rente?

Clapier. Ja dermed skal man ikke komme vidt.

Madeleine. Herregud, jeg forlanger jo ikke at komme til Japan, bare til Boulogneskoven. — Er Du ikke tillige Huuseier?

Clapier. Jovel er jeg Huuseier, men ikke i Paris.

Madeleine. Er Du ikke Embedsmand?

Clapier. Jovel, men kun med 3000 Francs om Året.

Madeleine. Du vil altsaa ikke betale. Godt! (affides) Nu frem med den Skinsyge! (høit) Saa Du nægter mig Penge — for at give dem til Andre?

Clapier. Hvad siger Du?

Madeleine. Du har en Elsferinde.

Clapier. Maa, det mangler bare! (gaaer over tilhoire).

Madeleine. Det er oprørende — det Uhyre har en Elsferinde — det ahnede mig nok!

Clapier. Nei, nu troer jeg, Du er fra Forstanden (han sætter sig i Lænestolen nærværd Bordet).

Madeleine. Du gif ud iastes Kl. 8 og kom hjem Kl. 12. Hvor var Du henne?

Clapier. Hos en Conditor og spil-slede Domino med Berlurot.

Madeleine (seer ham stift i dinene). Hvor har Du din Portemonnaie?

Clapier. Min Portemonnai, (tager den op af lommen) den har jeg her.

Madeleine (tager den). Der var 28 Francs og 50 Centimer i den, da Du gif ud (aabner den) og nu er der kun 25 Francs. Hvad har Du brugt de 50 Sous til? Siig mig det, hvis Du ellers kan være det bekjendt.

Clapier. Jeg tabte 2 Glas Punsch i Domino.

Madeleine. Naa, saa Du spiller om Punsch. Det var de 16 Sous, men saa Resten?

Clapier (tænker sig om). Ja, saa gav jeg Øpvarteren 4 Sous.

Madeleine. 4 Sous til en Øp-varter, og Du nægter din Kone en Hest. O, de Mænd, de Mænd! Det var 20 — men saa videre.

Clapier (tænker sig om). Videre — hvad Handen —

Madeleine. Vi har 30 Sous tilbage — hvad er saa de gaaet til?

Clapier (staaer op). For Pokker — det veed jeg ikke (gaaer over til venstre).

Madeleine. Naa, saa det veed Du ikke! (udbryder) Paul — Du har en Elsferinde —

Clapier. Madeleine!

Madeleine. Du bedrager mig. — Er hun smuk?

Clapier. Men jeg forsikrer Dig —

Madeleine. Aah, ja saadan er de, de Mænd. De snige sig ind i pæne Familiars Skjød, de rane vor Medgivt, de sværge os evig Troskab og 3 Maaneder efter besøge de Cour-tisaner, oversø dem med cægte Knip-linger, Perler og Diamanter — Paul, hvortil har Du brugt dine 30 Sous?

Clapier. Nei — det er ikke til at udholde — Nu gaaer jeg min Bei — (tager sin hat og gaaer tilbage).

Madeleine (stiller sig i Beien — theatricalt). Du gaaer ikke!

Clapier (gaaer frem). Samen lad saa —

Madeleine. Du holder altsaa meget af din Juliette?

Clapier. Juliette! Jeg kjender ingen Juliette.

Madeleine (gaaer hen til ham). Gaae ikke, hører Du, gaae ikke. Alt skal være dig tilgivet, (hun tager hans Hænder) men lov mig, Du vil sende hendes Breve tilbage. Hun har jo skrevet Dig til — ikke sandt — hvor er hennes Breve? (troder i hans lommer i Paletoten) Hvor er de?

Clapier. Nei, det er for galt!

Madeleine (trækker et Brev frem). Seer Du?

Clapier. Ja værsaagod!

Madeleine (læser). „Er Du ikke saa god at laane mig din blaa Kjole med de gule Knapper. Din Oscar.“

Clapier. Ja, seer Du!

Madeleine (eftertænrende). Oscar. Hun skriver Dig til under Navnet Oscar — det tænkte jeg nok.

Clapier. Bist ei — Oscar er en ung Mand i samme Contoir som jeg; han beder om at laane min Kjole.

Madeleine. Hun vil laane din Kjole for ugenert at toure om med Dig. — O den Affylyge (sætter sig og græder).

Clapier. Men jeg giver Dig mit Eresord paa — (afslædes) Nei, hvor jeg hader den Skinsyge! (høit) Jeg forsiktrer Dig —

Madeleine (grædende). Gud — det skulde — Nogen — have sagt mig, da jeg giftede mig med ham.

Clapier (i Venestolen til venstre med Ryggen til Madeleine). Ja Gud give, dine Forældre havde været ærlige, saa var ikke dette skeet — men de sagde, Du var et Lam, en from Engel (reiser sig) Aah, hvor de har narret mig.

Madeleine (reiser sig). Han forærmer mine Forældre — Elendige, Du har intet Hjerte. Aah jeg kunde dræbe Dig! Chæver Gæsten, hun har taget paa Kaminen).

Clapier. Men, Madeleine!

Madeleine. Aah, den Feige —
han frygter Døden!

Clapier. Ja, det gjør jeg.

Madeleine. Saa lev da, Sar-
danapal, lev for din Juliette! Men
jeg, jeg gaaer til mine Forældre.

Clapier. Ja, skal det blive saa-
dan ved — er det maafkee ogsaa det
Bedste. —

Madeleine. Han jager mig ud
af Huset.

Clapier. Nei Minsel om jeg
gjør. — Bliv, hvis Du har Lyft. —

Madeleine. Blive — ja for at
passe Huset som en ussel Hund, me-
dens Du sværmer om som en Som-
mersfugl. Aah, jeg kælles (tager haanden
til panden). Bort, bort herfra! vi sees
aldrig mere.

Sorte Horræder,
At aldrig disse Steder
Meer jeg betræder —
Hvad har jeg her ei lidt!

Clapier.

Er da for Fanden
Du gaaet fra Forstanden!

Madeleine.

Gak til den Anden!
For vi To — vi er kvit!

Clapier.

Af, skal jeg opleve dette?

Madeleine.

Reis Du kun til din Juliette!

Clapier.

Seg som for Skinsyge skjæved!

Madeleine.

Mit Huus er mig blevet et Holved!

Clapier.

Nam mig
Da for, o Død!

Madeleine.

Stam Dig
Din Ged Du brød —

Clapier.

Hvor hun funser!
Hu, jeg gyser!

Madeleine.

Seg vil hævne mig, Hævnen er sød!

Clapier.

Tee Dig
Dog ei saa galt.

Madeleine.

Bee mig
Du har mig kvalt —
Men jeg siger: Før Du venter
Skal med Renter
Det blive betalt! :)

Clapier.

Af, hun siger: Før jeg venter
o. s. v.

5te Scene.

Clapier, ene.

(Gaaer frem paa Avantseen og siger trist) See
saa, det kan jeg Altsammen takke Ber-
lurot for. Men hvad i al Verden gif-
der af hende? Hun teede sig jo som
hun var forrykt. — Skulde jeg i den
Grad have taget feil af hende. Af
Berlurot, Berlurot! Ja, man er gal,
bindegal, naar man tager sig en Kone
paa sine Bengers Aubefaling. (Synger).

Du unge Mand bedaares ei,
Og lyt ei til Sirene Sange!
Du øiner Blomster paa din Bei —
Med Et Du træder paa en Slange —
Tro ei paa Venneraad og ham
Der lystig siger — Tag Du hende!
Hun er et fromt, uskyldigt Lam —
Nei, nei, hun er en Løvinde!

Saa gif det mig! Her var jeg før
Med Lammet ganske godt fornøjet.
Nu sidder jeg i Løveller;
De saae jo selv hvad jeg har døjet!
Til Slange Duen vorde kan,
Og til Hjæne brat den Blide;
Thi raader jeg hør Agtemand,
Han see sig vel for itide!

Men er det meer, end hvad jeg
havde fortjent? Jeg Utaknemlige, som
for beklagede mig over hendes Blid-
hed. Jeg var jo dog igrunden saa
lykkelig — for lykkelig — Død og
Pine, hun skulde dog vel aldrig gjøre
Alvor af sin Trusel og forlade mig?
Hvad er det! — min Kone —

6te Scene.

Madeleine. Clapier.

Madeleine (fra Venstre, stedt som i 2den
Scene). Godmorgen, min Ven! God-

morgen min elskelige Bassé. — Klokken er mange — vil Du spise til Middag?

Clapier (studser). Hvad behager?

Madeleine. Aah, jeg glemmer jo reent, at jeg har givet Pigen Lov til at gaae ud. Men, hvis Du synes, kan vi jo spise paa en Restauration.

Clapier. Paa Restauration?

Madeleine. Du er maafee bange for, at Du ikke har Penge nok hos Dig. Godt, saa tag nogle i din lille Ungkarl-Sekretair — Du har ikke Nøglen — jeg skal laane Dig min.

Clapier. Din?

Madeleine (tager den frem). Ja, jeg har ladet mig lave en — lille Nøgle — til din lille Secretair.

Clapier. Ja saa! (Musik i Ortesret — Madeleine gaaer hen, lutter op og tager Manuskriptet) (afsides) Min Dagbog.

Madeleine. Ja, Du kan tage mig hen og spise, hvor Du lyster. — Jeg er ikke vanskelig — Du veed jeg er et lille Faar, uden Characteer, uden Fut —

Clapier (fortaaer hende). Ah!

Madeleine. Jeg er ikke sværmerisk som Malvina eller slot som Caroline, men jeg skal see at blive det, hvis Du ønsker det —

Clapier (hurtigt). Nei — nei!

Madeleine. Jeg behøver ikke at være jaloux som Adele, for jeg veed meget godt, at Du er mig tro — og jeg vil ikke give den Lidenskabelige, det morer mig ikke — Det vil da sige, hvis det kan more Dig, Paul, saa skal jeg med Fornøielse lægge mig der-esther; men, Herregud! vi har jo endnu kun været gifte i 3 Maaneder — det kan ikke komme Alt paa eengang. — Bent — Villien er god — og hvem veed, hvad jeg kan drive det til ved

Ovelse. Kort og godt — Du kan faae mig, som Du vil have mig.

Clapier. Nei, bliv som Du er.

Madeleine. Og Du begræder ikke din Fortid? (tager ham under Armen) Hør, Paul, har Du ikke ofte faaet extrasine Vine?

Clapier. O, jo!

Madeleine. Godt, saa lad Dig nu noie med en lille ordinair Viin.

Clapier. Hvad en Ordinair? Nei en god øgte Drue! (han omfavner hende).

Madeleine. Men hvad gjør Du der!

Clapier. Jeg kryster min Drue! Hvor jeg var affindig. Straf mig — besfal over mig!

Madeleine. Saa besaler jeg Dig at give en fin lille Diner i maison d'or. Vil Du?

Clapier. Aah Du er sød!

Madeleine. Ja, det har jeg længe vidst — men Ilden gaaer ud — vent, jeg vil lægge lidt i, hun gaaer til Kaminen og putter Dagbogen i Ilden).

Clapier. Madeleine, jeg synes, at Du aldrig maa kunne glemme —

Madeleine (viser ham Dagbogen, der blusser op). Paul, seer Du, hvor lystigt det brænder i Kaminen!

Clapier. Madeleine!

Madeleine (kommer tilbage til ham). Min Ven!

Slutningsfang.

Clapier (til publicum).

Hun lærte mig, det tor jeg mene
At angre ørligt hvad jeg skrev —
Tilgiv om til en huuslig Scene
De her iasten Bidne blev.
(fagte)

Lad ei min Kone observere,
At De fuldstændigt tilgav den,
De kunde ellers let risquere,
Hun gav imorgen den igjen!
(Tæppet falder).

